

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ούδον κι 'είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
έδρεύμεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶν.

"Ἐτος χλαῖ δώδεκα κι 'ἐντακόδι' ἀκόμα,
δῶς τὴν Ἀνόρθωσιν μέγουντα στὸ στόμα.

"Ιούλιος, ὁδόν κι 'είκοστή,
Καθηγηταῖ γνάκες γνωστοί.

"Χίλια δικαστὰ δεκαοκτώ,
ψάλλω τὸν ἀλτη τὸν διαλεκτό.

Τῶν δρῶν μᾶς μεταβολὴν ἔγειρε πρέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνόρμαται — καὶ π' εὐθείες πρὸς ἐμοῦ.

Συνόρμοται γάλ κάποιον χρόνο — δικτὸς ὡς φράζει καὶ εἶναι : μόνον.

Γλὲ τὰ ξένα δικαίας μέρη — δέ καὶ φράζει καὶ αἰσ τὸ χέρι:

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τελεστῆ
διτὶ πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπτῆ
μὲ τὸν ἀνάλογον τημῆται ὅποιος ἀπέξει θέλει:
δὲν θεοὶ πληροφορή δι' αὐτῶν Ταχυδρομείων τέλη

**Ικέ' ὁ Φασούλης ἐν λύρᾳ
περὶ τοῦ Τακελητήριο.**

— Μέσα στὴν πλάτη, τὰς ζωῆς καὶ μέσ' στὴν ἀκηδία
τρὶς χαρτῶν τοὺς ἀθητάς,
ὅπου μᾶς ἡθαν κατ' αὐτάς
ἀπὸ τὴν Συνοδία.

Μέσ' στοὺς παρόντας σάλους
ἔργαστο τοὺς μεγάλους
κοιλιακοὺς ἀγόματα.

Ο γυρισμὸς ἐξύπνησε τὰ χαυνωμένα στήθον...
μέσος σὲ τόπους μακρυνούς
χωρὶς γαλάζιους οὐρανοὺς
κατέπιεν καὶ ἡ γαλανὴ σπλαχνή μας ἐστάθη.

Πνευματικὸς γενοῦ
καὶ πέτα μὲ τὸν νοῦ
σὲ πνεύματος αἰδονας.

Περθένταις χρινόδακτυλαις ρόδα σκορποῦν στοὺς δράμους
καὶ κατεὶ γίγαντες κρατοῦν τὸν "Ατλαντα" στοὺς διμούς.

Παντοῦ νόστητα κυττάρες,
τοῦ τὴν ὑμεῖν πειλάνες,
καὶ τὰ παιδιά των νικητῶν
τὰ καμπαρούντων μάννας.

Μέσ' στὴν πλάτη τὴν σαχλή,
ποὺ συγκά μας ἐνοχλεῖ
μία καὶ ἄλλη κόρωνα.

Μ' ἕκαλισσες βρέ Φασούλη,
μ' αὐτὰ τὰ κουρούρεξελα...
Παντοῦ τὸ πᾶν ἀνθοβολεῖ
καὶ πλήθη τρέχουν ἕκαλλα.

Τί χαρά ποὺ τὴν ἐπήρα
γιὰ τὸν νέο Τακελητήρα,
καὶ γιὰ τὸν Δόρικα.

Τὰ κάψιματα τὰ κυνικά
σου φέροντα παρακρούσεις,
καὶ ψάλλεις πέτραις τραγικά,
θρόμβων τῆς πρωτευούσης.

Μίλι φυλὴ ζεφυλισμένη
καὶ καραβοτοκικισμένη,
ποὺ καὶ τούτη τὴν κοιλαζ
ἔχει μόνη της δουλειά.

— Στὸ γέρο δίνει τὸ παιδί
τὸ πολυπόθητο κλαδί,
μ' αὐτὸς στὸ παλληνάρι
μὲ μιά περίσσια χάρι.

Σήμερας θυμάται πάλι
εσβοτάς προγόνων θήκας,
καὶ στοκνέται καὶ ψάλλει
νέρους Ολυμπιονίκων.

Μία νεότης μὲ χαρό
καὶ δίγνας ἔννοιας καὶ καῦρο
κυττάρων νὰ περνᾷ.

Ἀποτίνηξε τὴν νέρκαν καὶ τὴν χαύνωσιν τοῦ γέρου,
κι 'έλα, Περικλέτο, φέλε
καὶ τοὺς ἀθητάς τοὺς πάλαι,
ιεπεμμένους μὲ κατίνους τοῦ μεγάλου τριεσπέρου.

Ζωής κυλόντα νόματά
κι' ίσχι σεγλογέραμπτα
σάν τὰ σημερίνα.

Τοῦ Διαγόρα τὰ παιδία φωνάζουν ἀπὸ τέρα...
σηκώνουντες στὰ γέρεα τῶν νικητῶν πατέρα,
κι' ἀλλαγμές ἀκούεται στὸν γῆν τῆς Ολυμπίας;
ποῦ τώρα φίνεται κι' αὐτὴν πάσην Εεροκαπτίας.

Κύττα τὸν γέρο νικητή, σημερινὸν φορφῆι
θαύμαστος γῆρας ρόμπη...
ποὺς εἶναι γέρος φίνεται μόνον ἀπὸ τάσην
καλλιστεφάνου κόμψης.

Π. — Τὶ τοιμπουνίζεις τώρα,
μωρὲ πελροχαλινούτη;
μ' αὐτὸν τὸν Διαγόρα
μοῦ γίνηκες κουνοῦπη.

Εδῶν φωνάζουν κι' εύσι..,
χαράστο παλληκάρι!..
κι' ὡς ἔπαθλον κι' ὡς ἀμοιβή,
ἀγριεληρῆς κλεναρέ.

Χαρᾶς σὲ πέρνουν κλάματα,
θαρρεῖς ἀπὸ γεράματα
ἡ γῆ ποὺς είναι στείρα.

"Ολοὺς κεντρίζει τὸ κλαδί,
καὶ πάντα νεράτα κελεύεται
μ' ἐπτὰ χορδαὶς ἡ λύρα.

Τριγούς άναξιφόρμιγγας ἀκούω καὶ Πινεάρονς
μέσα σ' αὐτὴ τὴν χώρα,
ποῦ λέν πιὼν τρέψει τώρα
πολλοὺς φορογκάλαρους

Π. — Τὶ σοῦ κατέβη, Φασουλή,
στὸν μήνα τῶν καμάτων,
κι' ί γλάσσα σου παραλαβεῖ
γιὰ θεύματα δαυμάτων;

Φ. — Έσύ γιὰ ζέστη τοιμπουνής
μονάχη, ξεκουτέρη,
κι' άλιο γι' εύτην μοῦ κοπανᾶς
τὸ τακτικὸ τροπάρι.

"Άλλο ο καινούρῳ τίποτα δὲν ζέρεις ἀπὸ τούτη;
Π. — Ήλιι μὲ τοὺς ορχείους σου μ' ἀλύσσασες, τοιφούτη.

Φ. — Όραια πλάστις, εὐγενής,
ανθρωπισμός μητέρα,
ποῦ δὲν σκοτεύεται κανεὶς
μὲ χαροπαίκιτου στρατοῦ.

Θαύμαστος γίγαντας πυκνῶν,
καὶ μὴ μὲ κόρκακος κρεμμάν,
βρέ Περιλέπτο, κροκῆς;

Ημέρας ἐνθυμοῦ κλεινάς,
καὶ θήρευς τὰς ήδονάς,
ἄλλα τὰς μετὰ δόξης.

Π. — Αὐτὸ θαρρῷ πῶς τοῦλεψες ἀπὸ τὸν Ισοκοράτη.
Φ. — Εἰσαι τὸν λόγιον μοῦ κοπίς.
Π. — Μά τώρε κέραις νέος μοῦ πῆγε
ἐν δικαιλαστόπολος θά φυγή στὴν Υπάτη;

Φ. — Έν τοῖς πολλοῖς εὐρύσσομεν τὰ μάλα διεστώσας
τὰς τῶν δραγίσιν, Περιλέπτη, καὶ νέον συνηθείας,
μεγίστην δὲ διεποράν εἰς ηρακίστη στὰς γλώσσας,
μεγίστην καὶ στὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πολυμαθείας.

Οι μὲν σύγχρονοι, βαφέντες μὲ πολιτισμοῦ βερνίκη,
ἔτυχεν τρανῆς πεντάλφες ὡς ἐπάθου καὶ βραδεῖον,
οἱ δὲ πρόγονοι, ποὺ σ' οἴλα διειδισκεν ἀγροτοκού,
ειμπορεύοντες ἀπογονάνος νέα τοὺς ἔχουν διὰ βίου.

Π. — Έδα νά γίνης θαυμαστή τῆς νέας εὐεξίας
καὶ μὴ νοσής τὸ νόσημα τῆς προγονοπληγίας.

Φ. — Θάξ με τοὺς προπτέρως εἰς διών τὸ γεινάτη,
μ' αὐτοὺς θά μπανια πάντοτε σε καθενός τὸ μάτι.

Π. — Μὴ θέλεις σώνει καὶ καλά νὰ φίνεσαι σαλιάρης
κι' ἀπόστρι, βρέ Φασουλή, γιὰ πάντα νέ τὸ πάρης
πῶς ζῆς μὲ τοὺς συγχρόνους
κι' ίσχι μὲ τοὺς προγονόνους.

Άναγκη νά συμμαζευθῇς καὶ νλάθῃς στὰ σωστά σου,
πρέπει νά ζέρης δτι ζῆς στὰς τωριάς Αθήνας,
ποὺ βλέπεις αύτοκινητα νά πυλαδούν μπροστά σου
κι' ἀρίνουν στὸ ρουθούνα σου τὴν βρόμα τῆς μπενίνας.

Πρέπει νά ζέρης σὰν κι'έμε, βλακέντιο μεγάλε,
δτι κι'ό Κύρος πέθανε κι'ό Περιλέπτης ὁ πάλαι,
πρέπει νά ζέρης δτι ζῆς στὰς νῦν ιστορίαν,
ποὺ γιὰ διπλάνα τρέχουνε καὶ σοῦ ζητοῦν έράνους.

Φ. — "Οσα μοῦ λές δὲν τάχυνον... ποὺς ζῶ καὶ ποῦ το ζέρας...
ἐν ποιτεύματι τρυφή λίαν φιλεσύθερη.

Σέρρα πῶς ξέχω συντροφάδ
καὶ σε τὸν πατρίστιον,
πλὴν τῆς ψυχῆς τὴν ώμορφή
δὲν λησμονῶ τὴν πρώτη.

Καθένας τὴν τραγούδησε τραγούδιστής μεγάλος,
δίνει στὸν νοῦ τὴν έμπνευσι καὶ στὸ κορί τὸ κάλλος.
"Έκείνη τὴν νεότητα τὴν στρώγει πρὸς ἀγόνων
καὶ ποικιλόθυρογγον βοῶν εὐφημιῶν ἀπέιρων,
έκείνη πλέκει στέφανα, ποὺ θάλαουν στὸν αἰδίνων,
γιὰ μέτωπα παλληκαρίδην, γιὰ μέτωπα μαρτύρων.

Αὐτὴν καὶ τώρα τραγούδην ξεκουρδισμένης λύραις...
Π. — Καὶ πάλι τὸ Χερούβικό πολὺν φύλαξ τὸ πήρες.

Φ. — Κι' ἂν πάλι τὸ Χερούβικό
πολὺν φύλαξ τὸ πήρε,
φάλι τραγούδη πρωτόδ
καὶ σὺ στὸν Τσικληπήρα.

Σὲ πνεύματ' ἀργυριότητος
νὰ κάνῃς ἐπικάλυψαι;
καὶ ὅπόταν σὲ νεστόπος
πνευματικής ἀθλίσσεις
στέφη τὴς νίκης κόστινος παιδίδων μας κεφαλάς,
μὲ τοῦτον ἡ πνευματικὴ περικομένη! "Εἴλατ."

Ιερὸς Περιεκλεστός, ψάλλει καὶ μετὰ φωνὴν μεγάλην.

II.—
Μοῦσα μού κακούμοιρα,
κάνε καὶ ἔμενικ φάλτην
νέ φάλω πρωτον ἀλτην
τὸν νέον Τσικλητήρα.

Εὐάν γι' αὐτὸν ἀνερωτεῖ,
πνευματικὴ μητέρα...
μὲ τὸν σταυρὸν τῆς γαλανῆς
φερώθηκεν εἰσὶ πέρα,
καὶ ξένη τὸν ἑκυτταῖσαν καὶ ντόπια παλληλάρα
Αμερικάνουν να γιαχ πελόρια ποδάρια.

Χορέψετε συναθληταὶ σφικτὰ χειροπλασμένοι...
μικρός μπροστά στὸν ὑπὸλιν τὴν δύναμι τὴν ξένην,
ποὺ μόλις τὸν δυτικόν εἶ μέ γέλοιο καὶ μὲ σκέμμα
καὶ ὄρθωντο σὰν Γολιάθ μπρὸς στοῦ Δαυΐδ τὸ σῶμα.

"Στὸν ξένο τύφο τὸν θρασὺ^ν
δὲν χάνει τὴν ἐλπίδα,
καὶ μὲ μιὰ πίστη περισσὸν
σὲ Πλιστὶ καὶ Πατρίδα
ὑπερηφάλων Γολιάθ ψύλλετερος ἐρόν,
καὶ ἔμεινας δίχως σκάνωματα καμπτόσιοι πελεκάνοι.

Καὶ στοὺς μικροὺς ἀκόμη
δὲ βραζόδος ἀνέκει...
στὸν Γολιάθ ἡ ρώμη
καὶ στὸν Δαυΐδ ἡ νίκη.

Τώρα παίσας ὑψηλῶν
δοξέων πόνημά του,
καὶ ἐπίδηπταν φυχαῖς πολέμων
μ' αὐτὸν τὸ τήδημά του.

Σεμνός σεμνός στὸν κόρη,
μικρὲ Δαυΐδ, προχώρει
καὶ πάλι στὸν σγύμνων.

Καὶ σιγκλὸς καὶ νήρων
τοῦ Γολιάθ τὸν τύρον
νίκα μὲ μιὰ σφενδόνα.

Παρθενικὰ γελάτε...
καὶ γέρων μας ἀλλετε...
παιδεῖς στερνανόρες...
καὶ μία Μοῦσα τώρα

νεστητής ἀς ὄμηρη,
ποδὲ ὑγιεμένη φθάνει,
καὶ δέχεται σεμνή
τῆς νίκης τὸ στεφάνον.

Φ.— Καὶ καθενὸς μικροῦ Δαυΐδ καὶ καθενὸς Ζακχαίου
ὅρθωσαν τὸ σῶμα,
καὶ ἀνοίξωμεν τὸ στόμα,
καὶ πληρωθήσεται πνοής καὶ πνεύματος ἀρχαίου.

Καλῶς ἥλθατε παιδιά,
στρόνω δέρπινα κλαδιά.
Γιὰ τὴν νίκην σας χερήτε
καὶ μὲ θάρρος προχωρεῖτε.
Θρίαμβος πνευματικὸς
είναι καὶ ὁ σωματικός.

Καὶ καθεὶς δὲ τραγουδά,
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιωδήν
καὶ τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι,
ποὺ παλεύει καὶ πηδᾷ.

Τὸν Τσικλητήρα φάλετε μὲ λύρας καὶ κιθάρας,
ποὺ τῆς Αμερικάνικης ἐκόντηνε ποδάρια.
Τὸν Τσικλητήρα φάλετε καὶ κάθε παλληλάρη,
ποὺ τὴν ψυχὴν τὴν ώμορρα τὴν ἔχει γιὰ καμάρη.

Πάντα νεράτα σφριγγιά,
πάντα νεράτα γροπαλά
καὶ δαρνοστεφκινώμενα
δίχως κόρδωμα κανένα.

Μόνο μέσα στὴν ψυχὴν νέχουνε τὴν περηφενία,
καὶ μὲ κείνην νὰ νικούν καὶ νὰ πέρνουνε στεφάνη.

Συμπλήρωσις ἐμβρών κεγών
μετὰ μακράν σειράν 666ών.

Χαιρετούτωρα μακευτήρες,
καὶ παιδιάτροι γηνωτοί
καὶ φρενιάτροι σωστοί.